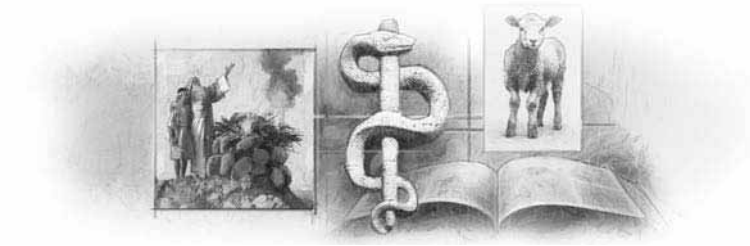


Die Génesisgrondslag



SABBATMIDDAG

Skrifverwysings vir hierdie week se studie:

Jesaja 40:7, 8; Génesis 22:1–13; Johannes 3:16; Openbaring 5:5–10; I Korinthiërs 15:15–19; Openbaring 12:1–9.

Geheueteks: “Die volgende dag sien Johannes Jesus na hom toe kom, en hy sê: ‘Daár is die Lam van God wat die sonde van die wêreld wegneem!’” (Johannes 1:29)

En van die hoofprobleme m.b.t. die moderne interpretasies van Bybelprofesie in die boek van Openbaring, is dat dit die antieke oorsprong van Openbaring nie erken nie. Die outeur van Openbaring aanvaar dat daar by die leser ’n begrip van die Ou Testament teenwoordig is, en gebruik daarom konsepte wat sy lesers goed ken. Terwyl dit baie help om die hele Bybel te ondersoek vir skrifgedeeltes wat pas by die vers wat jy besig om te bestudeer, is daar ook kerntekstense wat die toneel beter as ander tekstense beskryf, en wat dan help om die boek beter te verstaan. Dit is veral waar in die geval van Génesis wat aan ons verduidelik hoe ons wêreld in die sonde-chaos verval het. Amper elke hoofkonsep in Openbaring verskyn in een of ander vorm in die aanvangshoofstukke van die Bybel.

Hierdie week gaan ons ’n paar belangrike kernbegrippe in Openbaring bestudeer. Daar is baie, en daarom sal ons net ’n paar kies om die allerbelangrikste punt te illustreer en om sodoende die student te help om die antieke oorsprong van Openbaring te verstaan en die ontelbare fyn onderskeidings in die teks raak te sien wat belangrike lesse kan bied oor die mens se natuur, oor God, en oor die konflik wat in ons heelal en daarom ook in ons lewens, aan die gang is.

**Bestudeer hierdie week se les ter voorbereiding vir Sabbat, 12 April.*

Die beginsel van “eersgenoemde”

Die meeste akademiese programme begin met ’n algemene oorsigkursus (gewoonlik met die kursusnommer “101”), ’n kursus wat die breë en basiese beginsels van die vak uitlig voor jy die in-diepte studie aanpak. Net so, wanneer jy deur die Bybel lees, ontdek jy gou dat God ook ’n algemene oorsigkursus in die boek Génesis aanbied waar Hy gedagtes aanraak wat in meer besonderhede dwarsdeur die res van die Bybel ondersoek kan word.

Oor die algemeen, wanneer ’n konsep of simbool in die Bybel die eerste keer genoem word, veral in die eerste hoofstukke van Génesis, sal jy ontdek dat dit ’n algemene begrip van daardie konsep of simbool noem wat jou sal help om te verstaan hoe dit later gebruik word.

Sommige Bybelstudente verwys hierna as die “wet van eersgenoemde”, alhoewel dit intlik meer korrek is om dit ’n beginsel (of voorbeeld) te noem, liever as om dit as ’n wet te klassifiseer, want dit is definitief nie met yster gepantser nie, en daar is baie uitsonderings op hierdie reël. Die beginsel wat te voorskyn kom, beide gedurende ’n algemene studie van die Bybel en in Bybelprofesie, is dat God sy kinders stadig met inligting oor ’n lang tydperk voed, deur met ’n basiese konsep te begin en dit dan verskeie kere oor die jare of selfs oor eeue heen uitbrei.

Lees Jesaja 40:7,8; Maleági 3:6 en Hebreërs 13:8. Watter beginsel kan jy uit hierdie teksverse aflei wat jou sal help om jou in jou studie van die profesieë behoorlik te anker?

Baie van die moderne wêreld praat van “waarheid” asof dit soos deeg met tyd na hulle sin vervorm kan word, i.p.v. werklike waarheid. Of, in sommige gevalle, word die konsep van “waarheid” selfs gewantrou.

Wanneer God egter waarheid tot stand bring, verander Hy nie van plan nie. As Hy eers sy volk die waarheid begin leer, kan ons daarop reken dat herhalings van dieselfde bybelse beginsel of tema se betekenis nie sal verander nie, maar eerder verdere lig op die betekenis sal werp. Daarom maak dit duidelik sin wanneer profesie bestudeer word om ’n goeie begrip van die boek van Génesis op te bou omdat daar in hierdie boek baie sleutelkonsepte wat vir die eerstekeer verduidelik word, gevind word, en om dan daardie fundamentele kennis te gebruik om die res van die Bybel te ondersoek.

Waarom is dit so belangrik dat ons niemand of enigiets moet toelaat, maak nie saak hoe vleierend of selfs logies dit voorkom nie, om ons geloof in die Bybel en die onfeilbare waarhede wat dit verkondig, te verswak nie? Op watter subtiele maniere kan hierdie verflouing gebeur?

Om God se liefde te verstaan

As deel van ons sondige natuur wat ons oorgeërf het, is ons begrip oor die heelal besoelel met ons eie geneigetheid tot selfsug en trots. Ons sien die wêreld vanuit ons eie beperkte perspektief in plaas vanuit God se vanselfsprekende alwetendheid. Geen konsep was straks meer beskadig deur die sondigheid van die menseras as die konsep van “liefde” nie. Die populêre kultuur neig daarna om ’n liefde vir selfvervulling lieue as om liefde teenoor ander, te bevorder. Hierdie selfgerigte benadering maak dit moeilik vir ons om te verstaan hoe God hierdie onderwerp verstaan.

Om die aard van liefde te begryp, is belangrik om Bybelprofesie te kan verstaan. Een van die hoofemas in die groot stryd is die bestaan van ’n wesentlike wanbegrip oor God se karakter. Ellen G. White sluit haar opsomming van *Die Groot Stryd* immers soos volg af: “... Die ganse heelal is skoon. Een pols van eensgesindheid en blydskaap klop deur die groot skepping. Van Hom wat almal geskaie het, vloei leue en lig en blydskaap deur die onbeperkte ruimtes. Van die kleinste atoom tot die grootste wêreld, alle dinge, lewend en leueloos, in hulle volmaakte skoonheid en vreugde, verklaar dat God liefde is.” — *Die Groot Stryd*, bl. 678.

Lees Génesis 22:1–13. Die eerste vermelding van “liefde” in die Bybel word in Génesis 22:2 gevind. Wat vertel hierdie verhaal ons oor die aard van God se liefde?

Nou en dan, bo en behalwe om die eerste verskyning van ’n sekere konsep in die Bybel te vind, kan dit handig wees om daardie selfde konsep in een van die ander boeke van die Bybel te ontdek – veral as dit in die Evangelies is. In Mattheüs 3:17, Markus 1:11, Lukas 3:22 en Johannes 3:16 vind ons dat in elk van hierdie boeke die woord “liefde” die eerste keer in die Nuwe Testament genoem word.

Byvoorbeeld, die eerste keer wat “liefde” in Johannes genoem word (*Johannes 3:16*), gee dit veral groot insig: dit blyk dat dit sinspeel op die verhaal van Isak op die altaar. Abraham se geloof in God was so sterk dat hy Hom vertrou het, en hy het gekies om te glo dat God sy seun uit die dood sou kon laat opstaan as hy sy seun sou offer (*Hebreeërs 11:19*). Dit was ’n voorafskaduwing van God se liefde vir die menslike ras. Hy het ons liefgehad tot die punt waar Hy “sy eniggebore Seun gegee het” (*lees Génesis 22:2, 12, 16*) — en het Hom toe uit die dood laat opstaan. En so word daar aan ons ’n openbaring van die tipe liefde, die selfopofferende liefde wat God vir ons het, gegee.

Hoe kan ons selfs net begin om aan ander die soort selfopofferende liefde wat God vir ons het, bekend te maak? Waarom is hierdie tipe liefde – vir die meeste van ons – nie noodwendig deel van ons nie?

Isak se vraag: Waar is die lam?

Die eerste keer wat die Bybel die woord *aseh* (Hebreeus vir 'n lam) noem, is in dieselfde verhaal waar die woord liefde die eerste keer in Génesis 22 genoem word. Die lam is natuurlik een van die mees volhoudende simbole wat in die boek van Openbaring gevind word, waar Jesus as “die Lam” meer as twintig keer genoem word. In een van die mees kragtige tonele in Openbaring – Johannes se besoek aan die troonkamer van God in hoofstukke vier en vyf – speel die Lam die hoofrol.

Lees Génesis 22:7,8; Exodus 12:3 13 en Openbaring 5:5–10. Hoe kan die verhaal van Isak wat amper geoffer was, ons help om te verstaan hoe lammetjies simbolies gebruik word? Hoe word hierdie verhaal met wat Johannes in Openbaring 5 sien, verbind?

Die eerste keer waar 'n *seh* ('n lam) in die Bybel genoem word, verskyn in die vorm van Isak se vraag: “. . . waar is die lam?” (*Génesis* 22:7) Dis baie interessant dat die res van die Bybel daardie vraag breedvoerig beantwoord. Die ander 38 boeke van die Ou Testament lei die leser op 'n pad waar Isak se vraag toenemend beantwoord word met meer en meer besonderhede, van die Paasfees rituele af tot Dawid se eerste beroep, en wat daarop volg. Die hele verhaal bevat eindelose Messiaanse profesieë wat die antwoord op Isak se vraag vooruitloop. Dan word die vraag in die Nuwe Testament beantwoord wanneer Jesus in vlees en bloed verskyn, sy volk bedien, en uiteindelik sy lewe by die kruis opoffer.

Kom ons kyk na die eerste keer wat 'n Lam in Johannes se Evangelie genoem word in Johannes 1:29–34. Dit lyk amper asof Johannes die Doper Isak se vraag persoonlik beantwoord, en die toneel kon nie méér toepaslik gewees het nie. Sondaars kom tot bekering en word in water gedoop, wat die dood van die sonderling en die begin van 'n nuwe lewe simboliseer. In hierdie konteks verskyn Jesus, die Lam van God, skielik, en volgens Mattheüs se verslag gaan die hemel oop en word Hy aangekondig: “ ‘Dit is my geliefde Seun in wie Ek 'n welbehag het.’ ” (*Mattheüs* 3:17) Let veral op hoe 'n stem, die Engel van die HERE, ook die oplossing van Abraham en Isak se probleem aankondig (*Génesis* 22:11–14).

Wanneer jy al die drade saamweef, is dit duidelik dat Jesus, die Lam van God, ons Plaaservanger is. In Johannes se visioen in Openbaring werp dit baie lig op ons begrip van die Lam wat geslag is.

Waarom is die feit dat Jesus ons Plaaservanger is, so 'n vaste grondslag vir ons redding? Watter hoop sou jy hê sonder Hom as daardie Plaaservanger, veral in die oordeel?

Om die dood te verwerk

Een van die wreedste aspekte van elke mens se lewe op aarde is seker om afgesny van jou Skepper te leef in 'n wêreld waar die dood altyd in die agtergrond loer en gereed is om enige oomblik toe te slaan. Dit is die “loon van die sonde”, ons straf omdat ons afgesny is van die enigste Bron van lewe in die heelal, ons Skepper. Daarom speel dit 'n belangrike rol in Bybelprofesie, beide die werklikheid daarvan en wat nog meer belangrik is, die oplossing daarvoor wat net in Jesus en sy dood en opstanding gevind kan word.

Beide die eerste bekendstelling daarvan in die Bybel en die gebeurtenis self werp baie lig op hierdie hoofteema in profesie. En dit help ons om die ernstigheid van die sondeprobleem te begrip, en om God se oplossing vir hierdie probleem te verstaan.

Lees Génesis 2:15–17; Génesis 4:8–15; I Korinthiërs 15:15–19 en Openbaring 1:18. Wat vertel hierdie skrifgedeeltes (wat die eerste bekendmaking en gebeurtenis van die dood insluit) ons oor waarom mense doodgaan, hoe God die dood sien, en wat Sy oplossing vir ons probleem is?

Ons sê dikwels dat “die dood deel is van die lewe”. Dit is eintlik 'n leuen. Dood is die teenoorgestelde van lewe, die einde van lewe; dit is 'n vreemde indringer wat nooit bedoel was om deel van ons ondervinding hier te gewees het nie. Al het ons aan die dood gewoon geraak, protesteer ons harte steeds kragtig wanneer ons dit teëkom, asof die menslike ras almal beseft dat daar iets fundamenteel verkeerd is. Asof die dood nie reeds 'n pynlike ondervinding is nie, is sommige gevalle van die dood selfs meer tragies as ander, soos die dood van 'n kind. Die meeste van die tyd verwag ons dat ouers se dood hulle kinders s'n sal voorafgaan, en ons aanvaar dit as die normale gang van sake.

Die eerste sterfte wat in die Skrif aangeteken was, is egter teen die verwagte norm. Voordat Adam en Eva self die dood ondervind het, het hulle die tragedie van die dood persoonlik ondervind toe hulle regverdige seun deur sy onregverdige broer vermoor was. Dit was 'n besondere onregverdige dood.

Dink na oor Jesus, die regverdige wat deur die onregverdige vermoor was, net soos Abel. Watter sterfte kon meer onregverdig gewees het as Christus se dood? Watter ander ooreenkomste kan daar gevind word tussen die dood van Abel en Christus se dood aan die kruis? Hoe kan die omstandighede van Abel se dood ons help om te verstaan waarom Jesus “die sleutels van die doderyk [die graf] en van die dood” het, en wat God ons in Hom bied?

Waarom sou ons lewens eintlik nikswerd, betekenisloos en tevergeefs wees, as die probleem van die dood nie opgelos was nie? Wat leer hierdie feit ons oor hoe dankbaar ons behoort te wees vir wat Jesus vir ons gedoen het?

Die slang

Die vraagstuk oor aanbidding is 'n sleutelonderwerp in die boek Openbaring. Die skuldige en bewerk van valse stelsels van aanbidding word as die “draak” geïdentifiseer (*Openbaring 13:2–4*), en die slangagtige beskrywing van hierdie gevalle gérub is geen toeval nie. Dit verwys ons duidelik terug na die Tuin van Eden toe 'n slang die paradys binnegedring het en Adam en Eva oorreed het om hom in sy opstand teen die Skepper te ondersteun.

Vergelyk Génesis 3:1–5 met Openbaring 12:1–9. Wat is sommige van die gemeenskaplike temas in elkeen van hierdie bybelgedeeltes? Hoe help die inligting van die bekendstelling van die slang in Génesis ons om sommige van die vraagstukke te verstaan wat vroeër tot die oorlog in die hemel gelei het soos dit in Openbaring beskryf word?

Daar is twee verslae in die Skrif wat beskryf hoe Satan die wêreld laat afdwaal het. In Génesis toe daar nog net twee mense op die aarde was; en dan in Openbaring 12 en 13 waar die duivel (Satan) geïdentifiseer word as die een wat “die hele wêreld verlei” (*Openbaring 12:9*), en as die een wat die dier krag gee sodat “die hele wêreld” verwonderd agter die dier aangaan om hom te aanbid (*Openbaring 13:2, 3*). Een van die temas in Bybelprofesie is die onveranderlike aard van die groot stryd. God se karakter en sy Woord verander nooit, en so ook nie die ambisies van die duivel nie.

Gelukkig, omdat die aard van die groot stryd nie verander nie, en omdat ons duidelike verwysingspunte in die profetiese geskrifte het, word Christene in staat gestel om deur tendense te sif en om dan agter te kom waar daar geestelike vanggate mag wees. God sal altyd wees wie Hy is, en dieselfde geld vir die duivel. Satan mag 'n duisend vermommings gebruik, maar duisende jare se geskiedenis van die gevalle mensdom, gekoppel aan die profetiese scenario in Openbaring, demonstreer dat hy nooit wegdwaal van die taktiek wat hy in Eden gebruik het nie. God het aan ons wysheid en insig belowe (*Jakobus 1:5*); en bewapen met die vastigheid van die Skrif, hoef ons nie deur die duivel se leuens bedrieg te word nie, alhoewel so baie wel daardeur geval het, en so baie – die oorgrote meerderheid – nog daardeur gevang sal word.

Dink daaraan hoe kultuur oor die tyd heen verander. Gemeenskappe se norme verander; dinge wat eens aanvaar was, word onaanvaarbaar, en andersom. Gegewe dat die onderliggende vraagstukke en deelnemers in die groot stryd nie verander nie, watter dinfaktore behoort 'n Christen in ag te neem wanneer die veranderende kulturele landskap ondersoek of getoets word? Byvoorbeeld, die oorspronklike leuens wat die duivel vertel het soos, jy sal beslis nie sterf nie, en jy sal soos 'n god word. Waar in jou huidige kultuur kan jy hierdie leuens vind?

Vir verdere studie: Lees Ellen G. White, “Die Openbaring,” bl. 578–581 in *Die Handeling van die Apostels*.

Baie godsdienste in die wêreld bestaan dooereenvoudig uit persoonlike denkrigtings; in kragtige teenstelling daarmee is die denkrigtings in die Christelike godsdiens stewig geanker in historiese gebeurtenisse. Die Bybel is die verhaal van God se handeling met die mens dwarsdeur die geskiedenis, en deur duisende jare van sulke geskiedkundige interaksies te bestudeer, kan ons baie oor die konsekwentheid van God se karakter leer.

Maar soms kla Christene dat hulle moeg word om dieselfde dinge oor en oor te hoor. Soms, wanneer ons eie kenmerkende profetiese boodskappe in die openbaar gepreek word, dink ons ook dat ons dit reeds gehoor het en niks nuuts het om te leer nie.

Die feit dat ons boodskap nie verander nie en konsekwent is, beteken egter nie dat dit te simplisties of betwisbaar is nie. Die teenoorgestelde is waar: wanneer jy inligting bestudeer wat aan jou toevertrou is deur die denke van ’n oneindige God, ontdek jy baie vinnig dat jy nooit die einde van daardie onderwerp sal kan bereik nie.

Volgens Ellen G. White is een van die redes vir die skryf van die boek Openbaring, om die Christelike kerk in sy historiese boodskap vir alle tye te anker. “Sommige van die jongere werkers [gedurende daardie tyd]. . . het moeg geword vir die waarhede wat so dikwels herhaal was. In hulle verlange na iets nuuts en verrassends het hulle probeer om leerstellings in te bring wat vir baie mense meer aanneemlik sou wees.” — *Die Handeling van die Apostels*, bl. 580. Wat die boek Openbaring betref, dit is nie net ’n boek oor die toekoms nie; dit is ook ’n boek oor die verlede, en is so ontwerp om ons in ons historiese geloof te anker sodat ons nie deur ’n begeerte vir oorspronklikheid van die spoor af verlei sal word nie.

Vrae vir bespreking:

- ❶ Die Skrif faal nooit om nuwe inligting en nuwe begrippe op te lewer nie. Hoe kan jy die begeerte om iets nuuts te leer, in harmonie bring met die belangrike waarhede wat aan ons gegee is, en so daarin geanker bly?
- ❷ Hoe behoort die kerk op nuwe vertolkings van die profesie te reageer? Alhoewel ons weet dat daar altyd meer is om te leer, hoe onderskei ons of die nuwe lig noodsaaklik is en of dit maar net ’n gier, of selfs dwaalleer is?
- ❸ Gedurende die Tweede Wêreldoorlog, terwyl ’n seesoldaat in die Stille Oseaan besig was om te sterf, het hy na die mediese soldaat uitgeroep, “Ek is ’n weeskind. Wie sal my onthou nadat ek gesterf het?” Die mediese soldaat het soos volg gereageer, “Ek sal jou altyd onthou!” Maar, hoe goed laasgenoemde dit ook bedoel het, vroeër of later sou hy ook sterf, en so ook die na-gedagtenis van die ouerlose soldaat. Hoe help hierdie verhaal ons om die niksbeduidendheid en betekenisloosheid van almal van ons se lewens te besef as die dood uiteindelik die finale seggenskap het?